

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר הזהר

שחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א
ובו: "ספר הזהר", "זהר חדש", "תקוני הזהר"

מגיד

פרשת תזריע

מבאר בלשון הקדש עם פרוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים
ל"ב כרכים של לי חלקים
כרך ט"ז - חלק כ"ו

קונטרס 476

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בספרא דא יפקון ביה מן גליתא ברחמי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזהר בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"
אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

רמה

אגרות הזהר

כָּבוֹד זֹמַא שְׁהַצִּיץ וְנִפְגַּע. כָּבוֹד גְּלוּתֵי חֲרָפְתֵם בְּסִפְרֵי מִתּוֹקִים מִדְּבַשׁ פְּרוּשׁ
תִּקְוֵי זֶהר, תִּקְוֵי חַד וְעֲשִׂרֵי, עֵינֵי בְּדַבְרֵינוּ שֵׁם.
אֲבָקֶשׁ לְפָרְסֵם מִכְּתַב זָקָר זֶה לְגַדֵּל נְחִיצוּתוֹ.
בְּתוֹדוֹת וּבִבְרָכָה:

ד. ב. יוסף

– מכתב יט –

כְּרוֹךְ הַשֵּׁם, לְכַבּוֹד מִפְּעַל הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ.
אֵיזָה שְׂמִיחָה עֲצוּמָה לְלַמֵּד כָּל יוֹם בַּזֶּהר הַקְּדוֹשׁ, בְּבִקְרֵי רַק מִתְחִילִים
וְלוֹמְדִים זֶהר, וְכָל הַיּוֹם רַק שְׂמִיחָה!
תּוֹדָה רַבָּה לָכֶם עַל מִפְּעָלֵיכֶם הַקְּדוֹשׁ - שְׂמִיפִיץ אֶת הַזֶּהר!
בְּזִכּוֹתְכֶם אֲנִי כָּל הַיּוֹם - רַק בְּשְׂמִיחָה!!
אֲשִׁרִיכֶם וְאֲשִׁרֵי חֲלֻקְכֶם!
בְּתוֹדוֹת:

ח. רוזנברג

נֶכֶד רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ הַנַּחֵל נוֹבֵעַ מִקּוֹר חֲכָמָה רַבִּי נַחֲמָן מִבְּרֶסֶלַב זְכוּתוֹ יִגַּן
עֲלֵינוּ אָמֵן, פֶּה אֲרָץ הַקְּדוֹשׁ

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

– מכתב כ –

בסיעתא דשמיא, כ"ח אדר תש"ע

לכבוד הגאון הצדיק מצפה הרבים לזירוז הגאולה רבי שלום יהודה
גראס האדמו"ר מהאלמין שליט"א

ברוך השם יתברך שזכני להיות יושב ועוסק בתורתו יתברך על כל
חלקיה. ובזכותכם זכיתי לעסק יותר בספרי הזהר הקדוש. "צדקתו עומדת
לעד".

ברצוני להודות ולברך על הדפסת וחלוקת הספרים: אור הזהר, תיקוני
זהר, וגדולי ישראל והזהר, ממש מלהיבים ומרוממים את הנפש, נפלאים
ומהנדרים מבפנים ומבחוץ. ממש פלאי פלאים. תודה רבה רבה.

יהי רצון שהשם יתברך יתן לכם כוחות בפועלכם לזיכוי הרבים. ותזכו
לאורך ימים ושלום בטוב ובנעימים להתענג על השם עם כל יוצאי חלציהם
ברוב נחת דקדושה.

ואפתח בדברי הרמב"ן על פרשת כי-תשא (שמות לד, י): אמר, נגד כל
עמך, וראה כל העם אשר אתה בקרב. פי הגדולות והנוראות האלה עם
משה יעשה אותם ובעבורו, והעם יהיו בברית. ולא יתכן לפרש שיבטיח
לעשות עם ישראל עתה נפלאות אשר לא נבראו מקודם בכל הארץ ובכל
הגוים, פי לא נעשו להם נפלאות גדולות אחרים זה יותר ממה שנעשה עמהם
מתחלה במצרים ועל הים, אבל נבראו ונעשו עמהם מתחלה יותר גדולות.
אלא שהענין ירמוז אל שכונ השכינה בהם, ועל היותו עם משה לכבוד
ולתפארת בניעלם ובמופלא, כאשר אמר (שם) ונפלינו, וכמו שפרשתי (לעיל לג
יד-טו דבור המתחיל אבל). והקדוש ברוך הוא יראנו נפלאות מתורתו:

פְּתַח וְאָמַר (קהלת ז) **אֵת הַכֹּל רְאִיתִי בְיַמֵּי הַבְּלִי יֵשׁ צְדִיק אוֹבֵד בְּצַדְקוֹ וְיֵשׁ רָשָׁע מְאָרִיךְ בְּרַעְתּוֹ. הַאִי קָרָא אוֹלִיפְנָא בִּי רַבִּי דוֹסְתָאִי סָבָא, דְּהוּהוּ אָמַר מִשְׁמִיּה דְרַבִּי יִיסָא סָבָא. אֵת הַכֹּל רְאִיתִי בְיַמֵּי הַבְּלִי, וְכִי שְׁלֵמָה מְלָפָא דְהוּהוּ חֲפִים עַל פְּלָא, אִיךְ אָמַר הָכִי דְאִיהוּ חֲמָא כֹּלָא בְּזַמְנָא דְאִיהוּ אֲזִיל בְּחֻשׁוֹכֵי עֲלָמָא דְהָא כָּל מָאן דְּאֲשַׁתְּדַל בְּחֻשׁוֹכֵי עֲלָמָא, לֹא חָמֵי מַדִּי, וְלֹא יוֹדַע מַדִּי.**

פְּתַח וְאָמַר, (קהלת ז) אֵת הַכֹּל רְאִיתִי בְיַמֵּי הַבְּלִי יֵשׁ צְדִיק אוֹבֵד בְּצַדְקוֹ וְיֵשׁ רָשָׁע מְאָרִיךְ בְּרַעְתּוֹ. הַפְּסוּק הַזֶּה לְמַדְנֵנוּ בְּבֵית רַבִּי דוֹסְתָאִי סָבָא, שֶׁהִיָּה אוֹמֵר מִשְׁמוֹ שֶׁל רַבִּי יִיסָא סָבָא. אֵת הַכֹּל רְאִיתִי בְיַמֵּי הַבְּלִי, וְכִי שְׁלֵמָה מְלָפָא שֶׁהִיָּה חָכֵם עַל הַכֹּל, אִיךְ אָמַר כִּךְ שֶׁהוּא רָאָה הַכֹּל בְּזַמַּן שֶׁהוּא הִלָּךְ בְּחֻשׁוֹכֵי שֶׁל הָעוֹלָם? שֶׁהָיָה כָּל מִי שֶׁמְשַׁתְּדֵל בְּחֻשׁוֹכֵי שֶׁל הָעוֹלָם, לֹא רוֹאֶה דְבָר וְלֹא יוֹדַע דְבָר?

אֲרָא הָכִי אֲתַמַּר, בְּיוֹמוֹי דְשְׁלֵמָה מְלָפָא, קַיִימָא סִיְהֵרָא בְּאֲשַׁלְמוּתָא, וְאֲתַחֲכַם שְׁלֵמָה עַל כָּל בְּנֵי עֲלָמָא, וְכַדִּין חֲמָא כֹּלָא, וְיַדַּע פְּלָא. וּמֵאִי חֲמָא. חֲמָא כ"ל, דְּלֹא אַעֲדֵי מִן סִיְהֵרָא. וְהוּהוּ נְהִיר לֵה שְׁמִשָּׁא (ס"א ל"ה בְּשִׁמְשָׁא). הָדָא הוּא דְכָתִיב אֵת הַכֹּל רְאִיתִי בְיַמֵּי הַבְּלִי. מָאן הַבְּלִי. דָּא סִיְהֵרָא דְאֲתַכְּלִילַת מִן פְּלָא, מִן מִיָּא וְאֲשָׁא וְרוּחָא פְּחֻדָּא. פְּהַבֵּל דְנַפְיָק מִן פּוּמָא, דְכְּלִיל מִפְּלָא.

אֲרָא כִךְ נִתְבָּאֵר, בְּיַמֵּי שְׁלֵמָה מְלָפָא עֲמַדָּה הִלְבְּנָה בְּשַׁלְמוּתָהּ, וְשְׁלֵמָה הִתְחַכֵּם עַל כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם, וְאָז רָאָה הַכֹּל וְיַדַּע הַכֹּל. וּמָה רָאָה? רָאָה כ"ל, שְׁלֹא זֶו מִן הִלְבְּנָה, וְהִיָּה מֵאִיר לֵה הַשֶּׁמֶשׁ (לֵה בְּשִׁמְשָׁא). זֶהוּ שֶׁכְּתוּב אֵת הַכֹּל רְאִיתִי בְיַמֵּי הַבְּלִי. מַה זֶה הַבְּלִי? זֶו הִלְבְּנָה שֶׁנִּכְלַלַת מִן הַכֹּל, מִמֵּיָם וְאֵשׁ וְרוּחַ יַחַד. פְּהַבֵּל שְׂיוּצָא מִן הַפֶּה שֶׁכְּלִיל מִן הַכֹּל. וְהוּא רָאָה כ"ל, בְּאוֹתוֹ הַהַבֵּל שֶׁלוֹ שְׁאַחַז בּוֹ. יֵשׁ צְדִיק אוֹבֵד בְּצַדְקוֹ, בֹּא וּרְאֵה, בְּזַמַּן שְׁמַתְרַבִּים הַצְדִיקִים בְּעוֹלָם, הַכ"ל הַזֶּה לֹא זֶו מֵהִלְבְּנָה לְעוֹלָמִים, וְהַכ"ל הַזֶּה נוֹטֵל כָּל שְׁמֵן וּמִשְׁחָה וְשִׁמְחָה שְׁלֵמָעֵלָה, וּמִתְמַלֵּא (דִּי וְרוּחָא) וְשִׁמְחָה וְגַדְל, כְּדִי לְהַזְדַּוֵּג עִם הִלְבְּנָה, וְהוּא מְרוּיָח בְּשִׁבִילָה.

וְהוּא חֲמָא כ"ל, בְּהֵוָה הַבֵּל דִּילֵיהּ, דְּאֲחִיד בֵּיהּ. יֵשׁ צְדִיק אוֹבֵד בְּצַדְקוֹ, תָּא חֲזִי, בְּזַמְנָא דְּאֲסַגִּיאוּ זַפְּאִין בְּעֲלָמָא, הַאִי כ"ל לֹא אַעֲדֵי מִן סִיְהֵרָא לְעֲלָמִין, וְהַאִי כ"ל נֹטֵל כָּל מִשְׁחָ וְרִבּוּ וְחֲדוּ דְלַעֲיֵלָא, וְאֲתַמְלִי (ס"א דִּי וְרוּחָא) וְחֲדִי וְרַבִּי, בְּגִין לְאֲזַדְדוּגָא בְּסִיְהֵרָא, וְהוּא רְוּוּחַ בְּגִינָה.

וּבְזַמַּן שְׁמַתְרַבִּים הַרְשָׁעִים בְּעוֹלָם וְהִלְבְּנָה נִחְשָׁכַת, אֲזִי הַצְדִיק אוֹבֵד בְּצַדְקוֹ. לֹא כְּתוּב צְדִיק נֹאכְד, אֲלֵא צְדִיק אוֹבֵד, שֶׁהָיָה לֹא נִרְאָה (מִתְחַבֵּר) בְּלִבְנָה, וְלֹא נוֹטֵל שְׁמֵן וּמִשְׁחָה וְשִׁמְחָה לְמַלְא אוֹתָהּ וְלְהַזְדַּוֵּג עִמָּה. וְעַל זֶה צְדִיק אוֹבֵד בְּצַדְקוֹ, זֶו הִלְבְּנָה, שֶׁבְּגַלֵּל הִלְבְּנָה שְׁלֹא נִמְצָאֵת לְהַזְדַּוֵּג עִמָּה, הוּא אוֹבֵד, שְׁלֹא

וּבְזַמְנָא דְּאֲסַגִּיאוּ חֲזִיבִין בְּעֲלָמָא, וְסִיְהֵרָא אֲתַחֲשַׁכַּת, כְּדִין צְדִיק אוֹבֵד בְּצַדְקוֹ, צְדִיק נֹאכְד לֹא כְּתִיב, אֲלֵא צְדִיק אוֹבֵד, דְּהָא לֹא אֲתַחֲזִי (כ"א אֲתַחֲבֵר) בְּסִיְהֵרָא, וְלֹא נֹטֵל מִשְׁחָ וְרִבּוּ וְחֲדוּ לְמַלְיָא לֵה, וְלֹאֲזַדְדוּגָא עִמָּה. וְעַל דָּא צְדִיק אוֹבֵד, בְּצַדְקוֹ, דָּא סִיְהֵרָא, דְּבִגִין סִיְהֵרָא דְלֹא אֲשַׁתְּכַחַת לְאֲזַדְדוּגָא עִמָּיהּ, הוּא אֲבִיד, דְּלֹא שְׂאִיב מִחִידוֹ כְּמָה דְּהוּהוּ עֲבִיד.

וְכַדִּין כָּל סֹטֵר שְׁמָאלָא אַתְעָר, וְחִיבִין מְאַרְיִכִין בְּשִׁלְוָה (ד' מ"ו ע"ב) בְּעֵלְמָא, הָדָא הוּא דְכְתִיב, וַיֵּשׁ רָשָׁע מְאַרְיָךְ בְּרַעְתּוֹ. מְאִי בְרַעְתּוֹ בְּהָהוּא סֹטֵר (ג"א בְּהָהוּא רַעָה) דְּאִתְדַבֵּק בֵּיהּ.

יְתוּ יֵשׁ צְדִיק אוֹבֵד בְּצַדְקוֹ, דְּכַד חִיבִין סָגִיאוּ בְּעֵלְמָא, וְדִינָא תִלְיָא (פְּחוּבִיחוּ) צְדִיק אוֹבֵד בְּצַדְקוֹ, אִיהוּ אַתְפֵּס בְּחוּבֵייהוּ, כְּגוֹן אַבָּא דְּאַתְפֵּס בְּחוּבֵייהוּ דְבַנֵּי מְאִתִּיהּ, דְּהוּוּ כְּלָהוּ חִצְפִּין (לְנִבִּיהּ), וְהוּא לֹא אֶסְהִיד בְּהוּ וְלֹא אֶכְסִיף לְהוּ לְעֵלְמִין, וּמְחִי בִידֵן, דְּלֹא נִתְגַּרֵּי בְּהוּ בְּרִשְׁעֵינָא (ג"א וְלֹא מְחִי בִידִיהוֹן דְּלֹא מִתְגַּרֵּי בְּהוּ). וְהָוָה אָמַר לָן, (תְּהִלִּים לו') לְדוֹד אֵל תִּתְחַר בְּמַרְעִים אֵל תִּקְנָא בְּעֵשִׂי עוֹלָה. אָמַר אַבְוִי, וְדַאי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַעֲנִישׁ לִי כְּדָא, דְּהָא הָוָה רִשׁוּ בִידֵי לְמַחָא בִּידֵייהוּ, וְלֹא עֲבָדִית, וְלֹא אֶכְסִיפְנָא (ג"א אוֹכִיחָנָא) לְהוּ, לֹא בְטַמִּירוּ, וְלֹא בְּאַתְגְּלִיא.

יְתוּ פִתַּח בְּרִיהּ אַחְרָא וְאָמַר, (בְּרַאשִׁית ב') וַיִּיצֶר יְיָ אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם עֶפְר מִן הָאֲדָמָה וְגו' . וַיִּיצֶר יְיָ אֱלֹהִים, בְּתַרֵּי יוֹדִין, בְּתַרִּין יִצְרִין, יִצֵּר טוֹב וַיִּצֵּר רָע, חַד לְקַבֵּל מֵיָא, וְחַד לְקַבֵּל אִשָּׁא. יְיָ אֱלֹהִים, שֵׁם מְלֵא. אֶת הָאָדָם, כְּלִיל דְּכַר וְנוֹקְבָא. עֶפְר מִן הָאֲדָמָה, דָּא עֶפְרָא דְאַרְעָא קְדִישָׁא, דְּמִתְמָן אַתְבְּרִי, וְהוּא אַתְר דְּבִי מִקְדְּשָׁא.

וַיִּפַּח בְּאִפּוֹ נִשְׁמַת חַיִּים, דָּא נִשְׁמַתָּא קְדִישָׁא, דְּאַתְמַשְׁכָּא מְאִינוֹן חַיִּים דְּלַעֲלִיא. וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ חַיָּה, אָדָם אַתְפְּלִיל בְּנִפְשָׁא קְדִישָׁא, מְחִיָּה עֲלָאָה דְאַפִּיקַת אַרְעָא דְכְתִיב, (בְּרַאשִׁית א') תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה, נֶפֶשׁ דְּהָיָא חַיָּה עֲלָאָה.

שׂוֹאֵב מִהִשְׁמַחָה כְּמוֹ שֶׁהִיא עוֹשֶׂה. וְאִזּוֹ מִתְעוֹרָר כָּל צַד הַשְּׂמָאל, וְהַרְשָׁעִים מְאַרְיִכִים בְּשִׁלְוָה בְּעוֹלָם. זְהוּ שְׁכַתּוֹב וַיֵּשׁ רָשָׁע מְאַרְיָךְ בְּרַעְתּוֹ. מִזֶּה בְּרַעְתּוֹ? בְּאוֹתוֹ הַצַּד (בְּאוֹתָהּ רַעָה) שְׁנִדְבֵק בּוּ.

עוֹד יֵשׁ צְדִיק אֶבֶד בְּצַדְקוֹ, שְׂכַאֲשֵׁר הַרְשָׁעִים רַבִּים בְּעוֹלָם וְהַדִּין תְּלוּי (בְּחֻטְאֵיהֶם), הַצְּדִיק אֶבֶד בְּצַדְקוֹ, הוּא נִתְפָּס בְּחֻטְאָם, כְּמוֹ אַבָּא שְׁנִתְפָּס בְּחֻטְאֵי בְנֵי עִירוֹ, שְׂכַלְסֵם הָיוּ חֻצּוֹפִים (אֲלִי), וְהוּא לֹא הִתְרָה בְּהֶם וְלֹא בִישׁ אוֹתָם לְעוֹלָמִים, וּמְחָה כְּבִידֵנוּ שְׂלֵא נִתְגַּרֵּה בְּרִשְׁעִים (וְלֹא מְחָה בְּדָם שְׂלֵא לְהַתְגַּרֵּת בְּהֶם), וְהִיא אוֹמַר לְנוּ, (תְּהִלִּים לו') לְדוֹד אֵל תִּתְחַר בְּמַרְעִים אֵל תִּקְנָא בְּעֵשִׂי עוֹלָה. אָמַר אַבְוִי, וְדַאי הַקְּדוֹשׁ כְּרוּף הוּא הַעֲנִישׁ אוֹתִי בְּזֶה, שֶׁהָרִי הִיתָה רְשׁוּת בְּיַדִּי לְמַחֹת בִּידֵיהֶם וְלֹא עֲשִׂיתִי, וְלֹא בִישְׁתִּי (הוֹכַחְתִּי) אוֹתָם לֹא כְּסֹטֵר וְלֹא כְּגִלוּי.

עוֹד פִּתַּח בְּנוֹ אַחֵר וְאָמַר, (בְּרַאשִׁית ב') וַיִּיצֶר ה' אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם עֶפְר מִן הָאֲדָמָה וְגו' . וַיִּיצֶר ה' אֱלֹהִים, בְּשֵׁנֵי יוֹדִים, בְּשֵׁנֵי יִצְרִים, וַיִּצֵּר טוֹב וַיִּצֵּר רָע, אֶחָד כְּנָגַד מִים וְאֶחָד כְּנָגַד אִשׁ. ה' אֱלֹהִים - שֵׁם מְלֵא. אֶת הָאָדָם - כּוֹלֵל זָכָר וְנִקְבָּה. עֶפְר מִן הָאֲדָמָה - זֶה עֶפְר הָאָרֶץ הַקְּדוּשָׁה, שְׂמִשֵּׁם נִבְרָא, וְהוּא מְקוֹם בֵּית הַמִּקְדָּשׁ.

וַיִּפַּח בְּאִפּוֹ נִשְׁמַת חַיִּים - זוֹ הַנְּשִׁמָּה הַקְּדוּשָׁה שְׁנִמְשַׁכְתָּ מֵאוֹתָם הַחַיִּים שְׁלַמְעֵלָה. וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ חַיָּה, אָדָם נְכַלֵּל בְּנִפְשׁ הַקְּדוּשָׁה, מִמְחִיָּה הַעֲלִיּוֹנָה שְׁהוֹצִיאָה הָאָרֶץ, שְׂכַתּוֹב (שֵׁם א') תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה, הַנְּפֵשׁ שֶׁל הַחַיָּה הַעֲלִיּוֹנָה הִיא.

השלמה מהחשמטות (סימן ו')

השלמה מהחשמטות סימן ו'

דְּבַתִּיב תּוֹצֵא הָאָרְץ נֶפֶשׁ חַיָּה, דְּהֵהוּא חַיָּה
 עֲלָאָה. וּבְגִין דְּהָאֵי נֶפֶשׁ חַיָּה אֵיחָה
 קְדִישָׁא עֲלָאָה, פִּד אַרְעָא קְדִישָׁא מְשַׁכָּא לָהּ
 בְּגוּוּה וְאִתְפְּלִילת בָּהּ, פְּדִין קְרִינָן לָהּ נִשְׁמָה.
 וְתָא חַזִּי, בְּכָל זְמָנָא דְּבַר נֶשׁ אָזִיל בְּאוּרַח
 קְשׁוּט, וּפּוּמִיָּה וְלִישְׁנִיָּה מְמַלְלָן מִלִּין
 קְדִישִׁין בְּעֻלּוֹתָא, בְּאוּרִיתָא. הָאֵי נִשְׁמַתָּא
 אִתְדַבְּקַת בֵּיָה, רַחֲמִיָּא הוּא דְמֵאֲרִיָּה. פְּמָה
 נְטוּרִין נְטוּרִין לִיָּה מִכָּל סְטָרִין. רְשִׁימָא הוּא
 לְטֵב לְעֵילָא וְתַתָּא וְשְׁכִינְתָּא קְדִישָׁא שְׁרִיָּא
 עֲלוּי. וְדָא הִיא דְסֻלְקָא לְעֵילָא וּמְמַלְלָא קָמִי
 מִלְפָּא קְדִישָׁא וְעֵיילָא בְּכָל תְּרַעִין וְלִית דִּימְחִי
 בִּידְהָא. וְעַל דָּא אִתְקַרְרִי רִיחַ מְמַלְלָא. דְּהָא כָּל
 שְׂאָר נֶפֶשׁתָּא (נִשְׁמָתָא) לִית לוֹן רְשׁוֹ לְמַלְלָא קָמִי
 מִלְפָּא בַר הָאֵי.

שְׁכִרְוּב תּוֹצֵא הָאָרְץ נֶפֶשׁ חַיָּה,
 נֶפֶשׁ שֶׁל אוֹתָהּ חַיָּה עֲלִיּוֹנָה,
 וּמִשׁוּם שֶׁהִנֵּפֶשׁ חַיָּה הַזֶּה הִיא
 קְדוּשָׁה עֲלִיּוֹנָה, כְּשֶׁהָאָרְץ
 הַקְדוּשָׁה מוֹשְׁכַת אוֹתָהּ לְתוֹכָהּ
 וְנִכְלָלַת בָּהּ, אֲזַי קוֹרְאִים לָהּ
 נִשְׁמָה.

וְכָא רָאָה, בְּכָל זְמַן שְׂאָדָם הוֹלֵךְ
 בְּדֶרֶךְ אֱמֶת, וּפְיֵו וּלְשׁוֹנוֹ מְדַבְּרִים
 דְּבָרִים קְדוּשִׁים, בְּתַפְלָה וּבְתוֹרָה,
 הַנִּשְׁמָה הַזֶּה נִדְבְּקַת בּוֹ, הוּא
 אֶהוּב שֶׁל רַבּוּנוֹ, כְּמָה שׁוּמְרִים
 שׁוּמְרִים עֲלָיו מְכָל הַצְּדִידִים,
 רְשׁוּם הוּא לְטוֹב לְמַעֲלָה וּלְמַטָּה,
 וְהַשְׁכִּינָה הַקְדוּשָׁה שׁוֹרָה עֲלָיו.
 וְזוֹהִי שְׁעוּלָה לְמַעֲלָה וּמְדַבְּרַת
 לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְדוּשׁ, וְנִכְנָסַת לְכָל
 הַשְּׁעָרִים, וְאִין מִי שִׁימְחָה בְּיָדָהּ.
 וְעַל זֶה נִקְרָאת רִיחַ מְדַבְּרַת,
 שְׁהֵרִי לְכָל שְׂאָר הַנִּפְשׁוֹת (נִפְשׁוֹתֵינוּ)
 אִין רְשׁוֹת לְדַבֵּר לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ פֶּרֶט
 לְזוֹ.

וּבְזִמְנָא שְׁהוּא מְסַטָּה אֶת דְּרָכֵיו,
 וְשִׁפְתוֹתָיו וּלְשׁוֹנוֹ מְדַבְּרִים
 דְּבוּרִים רְעִים, הַשְׁכִּינָה מְסַתְּלַקַת
 מִמֶּנּוּ, וְהַנִּשְׁמָה הַקְדוּשָׁה עוֹבְרַת
 מִמֶּנּוּ וְלֹא נִדְבְּקַת בּוֹ. וּמַצַּד שֶׁל
 הַנֶּחֱשׁ הֶרַע הַקָּשָׁה מִתְעוֹרְרַת רִיחַ
 אַחַת שְׁמִשׁוּטְטַת וְאוֹכְלַת
 בְּעוֹלָם, שְׂאִין שׁוֹרָה אֵלָא בְּמִקּוּם
 שְׁקִדְשָׁה עֲלִיּוֹנָה הַסְתַּלְקָה מִשָּׁם.
 וְאוֹתָם דְּבוּרִים עוֹלִים לְמִקּוּם
 הַנֶּחֱשׁ הֶרַע, שֶׁהַכֵּל חוֹזֵר
 לְמִקּוּמוֹ. וּבְשַׁעָה שְׁמַעְעִלִים, הַכֵּל
 מְכַרְזִים וְאוּמְרִים: הַסְתַּלְקוּ
 מִסְבִּיבּוֹ שֶׁל הַדְּבוּר הֶרַע שֶׁל
 פְּלוּנִי! פְּנוּ מִקּוּם לְדַרְכוֹ שֶׁל
 הַנֶּחֱשׁ הַקָּשָׁה!

וְאוֹתָהּ נִשְׁמָה עוֹלָה בְּבוּשָׁה
 וּבְצַרְתָּ הַכֵּל, וְלֹא נוֹתְנִים לָהּ
 מִקּוּם לְדַבֵּר בְּמִקְדָּם, וְאֲזַי מְזַדְּמֵן
 הַנֶּחֱשׁ. וּכְשִׁאוֹתוֹ הַדְּבוּר הֶרַע
 עוֹלָה בְּדָרְכִים יְדוּעוֹת וְשׁוֹרָה לְפָנֵי הַנֶּחֱשׁ הַקָּשָׁה, כְּמָה רִיחוֹת מִתְעוֹרְרוֹת בְּעוֹלָם, וְרִיחַ יוֹרְדַת

וּבְזִמְנָא דְאֵיחָהּ אֶסְטִי אוּרְחוּי וְשִׁפְוֹתִיָּה
 וְלִישְׁנִיָּה מְמַלְלָן מִלִּין בִּישִׁין,
 שְׁכִינְתָּא אֶסְתַּלְקַת מִנְיָה וּנִשְׁמַתָּא קְדִישָׁא
 אִתְעַבְּרַת מִנְיָה וְלֹא אִתְדַבְּקַת בֵּיָה. וּמִסְטָרָא
 דְּחוּיָא בִישָׁא תְקִיפָא אִתְעַר רִיחָא חָדָא דְשֵׁט
 וְאִכִּיל בְּעֻלְמָא, דְלֹא שְׁרִיָּא אֵלָא בְּאַתְרֵי
 דְקְדוּשָׁה עֲלָאָה אֶסְתַּלַּק מִתְּפָן. וְאִינוּן מִלִּין
 סְלִקִין לְאַתְרֵי דְחוּיָא בִישָׁא, דְכֻלָּא לְאַתְרִיָּה
 אִתְהַדְּר. וּבְשַׁעְתָּא דְסֻלְקִין, כֻּלָּא מְכַרְזִין
 וְאַמְרִין אֶסְתַּלְקוּ סוּחְרִנְיָה דְמֵלָה בִישָׁא
 דְפֻלְגָּא. פְּנוּן אִתְרֵי לְאַרְחִיָּה דְחוּיָא תְקִיפָא.
 וְהֵהוּא נִשְׁמָה סֻלְקָא בְּכִסּוּפָא, בְּעָאקוּ דְכֻלָּא.
 וְלֹא יַהֲבִין לָהּ אִתְרֵי לְמַלְלָא כְּמַלְקַדְמִין.
 וּבְדִין חוּיָא אֲזַדְּמֵן. וּבְכַד הֵהוּא מֵלָה בִישָׁא
 סֻלְקָא בְּאוּרְחִין יְדִיעָאן וְשְׂאֲרֵי קָמִי דְחוּיָא
 תְקִיפָא כְּמָה רִיחִין מִתְעַרִין בְּעֻלְמָא וְרִיחָא
 עוֹלָה בְּדָרְכִים יְדוּעוֹת וְשׁוֹרָה לְפָנֵי הַנֶּחֱשׁ הַקָּשָׁה, כְּמָה רִיחוֹת מִתְעוֹרְרוֹת בְּעוֹלָם, וְרִיחַ יוֹרְדַת

נחתא מההוא סטרא, ואשכח דההוא בר נש אתער ליה במלה בישא. והא רוחא ממללא קדישא אתעברת מניה, כדין שרייא עלוי וסאיב ליה, וכדין הוא סגיר ואתפגים בכשריה בחיזו דאנפוי בכלא. ועל דא כתיב (משלי כא) שומר פיו ולשונו שומר מצרות נפשו. נפשו ודאי, ההיא דהיה ממללא אתעבידת משתוקא בגין מלולא בישא וכמה דעונשא דבר נש בהאי, בגין מלה בישא, כף עונשיה בגין מלה טבא (דאמי לדייה דביביל לפללא ולא קליל): (עד כאן מההשמטות).

מאותו הצד, ומוצאת שאותו אדם עורר אותה בדבור רע, והרי הרוח המדברת הקדושה עברה ממנו, אז שורה עליו ומטמאת אותו, ואז הוא סגור, ונפגם בשרו במראה פניו בכל, ועל זה כתוב שמר פיו ולשונו שמר מצרות נפשו, נפשו ודאי. אותה שהיתה מדברת, נעשתה משתקת משום דבור רע. וכמו שענשו של אדם בזה משום אותו דבור רע, כך ענשו בגלל דבור טוב (שבא לידו שיכל לדבר ולא דבר). ע"כ מההשמטות.

הא חזי, בכל זמנא דהאי נשמתא קדישא, אתדבקת ביה בכר נש. רחימא הוא דמאריה. כמה נטורין נטורין ליה מפל סטורין, רשימא הוא לטב לעילא ותתא, ושכינתא קדישא שריא עלוי.

בא ראה, בכל זמן שהנשמה הקדושה היא נדבקת באדם, אהוב רבונו הוא. כמה שומרים שומרים אותו מכל הצדדים, רשום הוא לטוב, למעלה ולמטה, והשכינה הקדושה שורה עליו.

ובזמנא דאיהו אסטי ארחוי, שכינתא אסתלקת מניה, ונשמתא קדישא לא אתדבקת ביה. ומסטרא דחויא בישא תקיפא, אתער רוחא חד, דשט ואזיל בעלמא, דלא שריא אלא באתר דקדושה עלאה אסתלק מתפן. וכדין אסתאב בר נש, ואתפגים בכשריה, בחיזו דאנפוי בכלא.

ובזמן שהוא מסטה את דרכו, השכינה מסתלקת ממנו, והנשמה הקדושה לא נדבקת בו. ומצד הנחש הרע התקיף מתעוררת רוח אחת שמשוטטת והולכת בעולם, שלא שורה אלא במקום שהקדושה העליונה הסתלקה משם, ואז האיש נטמא, ונפגם בשרו במראה פניו בכל. ובא ראה, משום שנפש חיה היא קדושה עליונה, כשמושכת אותה הארץ הקדושה ונכללת בתוכה, אז קוראים לה נשמה, וזו היא שעולה למעלה ומדברת לפני המלך הקדוש, ונכנסת בכל השערים, ואין מוחה בידה, ועל פן נקראת רוח ממללא, שהרי לכל שאר הנפשות אין רשות לדבר לפני המלך, פרט לזו.

והא חזי, בגין דהאי נפש חיה איהי קדישא עלאה, פד ארעא קדישא משכא לה, ואתפלילת בגווה, כדין קרינן לה נשמה. ודא היא דסלקא לעילא, וממללא קמי מלפא קדישא, ועיילא בכל תרעין, ולית דימחי בידהא. ועל דא אתקרי רוחא ממללא, דהא כל שאר נפשתא לית לון רשו למללא קמי מלפא, בר האי.

ועל פן התורה מכריזה ואומרת: (תהלים לד) נצור לשונך מרע וגו', וכתוב (משלי כא) שמר פיו ולשונו וגו'. משום שאם שפתותיו

ועל דא אורייתא אכריזת ואמרת, (תהלים לד) נצור לשונך מרע וגו', וכתוב (משלי כא) שמר פיו ולשונו וגו', בגין דאי שפוותיה ולישניה

וּלְשׁוֹנוֹ מְדַבְּרִים דְּבָרִים רָעִים, אוֹתָם הַדְּבוּרִים עוֹלָיִם לְמַעַלְהָ, וּבִשְׁעָה שְׁעוֹלָיִם, הַכֹּל מְכַרְיִזִים וְאוֹמְרִים: הִסְתַּלְּקוּ מִסְּבִיב הַדְּבוּר הָרַע שֶׁל פְּלוֹנִי! פָּנוּ מִקוֹם לְדַרְכוֹ שֶׁל הַנְּחֹשׁ הַתַּקִּיף! אִזְּ הַנְּשֻׁמָּה הַקְּדוּשָׁה עוֹבְרַת מִמֶּנּוּ וּמִסְתַּלְּקַת וְלֹא יִכּוֹלֶה לְדַבֵּר, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (תהלים לט) נֶאֱלַמְתִּי דוּמְיָה הַחֲשִׁיתִי מְטוֹב.

וְאוֹתָהּ הַנְּשֻׁמָּה עוֹלָה בְּבוּשָׁה, בְּצַרְהָ שֶׁל הַכֹּל, וְלֹא נוֹתֵנִים לָהּ מִקוֹם כְּמִקְדָּם. וְעַל זֶה כְּתוּב, שֶׁמֶר פִּי וּלְשׁוֹנוֹ שֶׁמֶר מִצְרוֹת נִפְשׁוֹ. נִפְשׁוּ וְדַאי אוֹתָהּ שְׁהִיתָה מְדַבְּרַת, נַעֲשֶׂתָה מִשְׁתַּקֵּת מִשׁוּם הַדְּבוּר הָרַע. וְאִז מוֹדְפֵן הַנְּחֹשׁ, שֶׁהַכֹּל חוֹזֵר לְמִקוֹמוֹ, וּכְשֵׁאוֹתוֹ הַדְּבוּר הָרַע עוֹלָה בְּדַרְכֵים יְדוּעוֹת וְשׁוֹרָה לִפְנֵי הַנְּחֹשׁ הַתַּקִּיף, כְּפֶה רִחוּת מִתְעוֹרְרוֹת בְּעוֹלָם, וְרוּחַ יוֹרֶדֶת מֵהַצַּד הַהוּא, וּמוֹצֵאֵת אוֹתוֹ הָאִישׁ מְעוֹרֵר אוֹתוֹ בְּדְבוּר רַע, וְהַרוּחַ הַמְּמַלְלֵת הַקְּדוּשָׁה הַזֶּה עוֹבְרַת מִמֶּנּוּ. אִז שׁוֹרָה עָלָיו וּמְטַמְּאֵת אוֹתוֹ, וְאִז הוּא סְגוּר.

כְּמוֹ שֶׁעֲנִישׁוֹ שֶׁל הָאִישׁ הַזֶּה מִשׁוּם דְּבוּר רַע, כִּף עֲנִישׁוֹ מִשׁוּם דְּבוּר טוֹב, שְׂבָא לִידּוֹ וְכֹל לְדַבֵּר וְלֹא דַבֵּר. מִשׁוּם שֶׁפָּגַם אוֹתָהּ הַרוּחַ הַמְּמַלְלֵת, שְׁהִיא מִתְקַנֶּת לְדַבֵּר לְמַעַלְהָ וּלְדַבֵּר לְמַטָּה, וְהַכֹּל בְּקִדְשָׁה. כֹּל שֶׁפֵּן אִם הָעֵם הוֹלְכִים בְּדַרְכֵי עֲקָמָה, וְהוּא יִכּוֹל לְדַבֵּר לָהֶם וּלְהוֹכִיחַ אוֹתָם, וְשׁוֹתֵק וְלֹא מְדַבֵּר, כְּמוֹ שְׂאֵמַרְנוּ שְׂכַתוּב נֶאֱלַמְתִּי דוּמְיָה הַחֲשִׁיתִי מְטוֹב וּכְאֵבִי נֶעְפֵּר.

נֶעְפֵּר בְּמַכּוֹת שֶׁל טְמֵאָה. וְזֶהוּ שְׂאֵמַר דּוֹד הַמְּלֶךְ, מַלְקָה בְּזָה וּמִתְפָּנֶה מִמֶּנּוּ, שְׂכַתוּב (תהלים פו) פָּנָה אֵלַי וְחַנְּנִי. מַה זֶה פָּנָה אֵלַי? כְּמוֹ שְׂנֵאמַר (במדבר יב) וַיִּפֶן אֶהָרָן.

מִמְלֶלְךָ מְלִין בִּישׁוֹן, אֵינּוֹן מְלִין סְלֶקִין לְעֵילָא, וּבִשְׁעָתָא דְסְלֶקִין, כְּלָא מְכַרְיִזִין וְאֵמַרִין אִסְתַּלְּקוּ מִסּוֹחְרַנְיָה דְמַלְהָ בִישָׂא דְפְלַנְיָא, פָּנוּן אַתְרָ לְאַרְחִיָה דְחוּיָא תַקִּיפָא. כְּדִין נִשְׁמַתָּא קַדִּישָׂא אֲתַעְבְּרָא מִנְיָה וְאִסְתַּלְּקַת, וְלֹא יִכּוֹל לְמַלְלָא, כְּמָה דַּאֲתָ אֵמַר (תהלים לט) נֶאֱלַמְתִּי דוּמְיָה הַחֲשִׁיתִי מְטוֹב.

וְהָיָא נִשְׁמַתָּא סְלֶקָא בְּכִסּוּפָא, בְּעַאקוּ דְכָלָא, וְלֹא יִהְיִין לָהּ אַתְרָ כְּמַלְקֶדְמִין. וְעַל דָּא כְּתִיב, שׁוֹמֵר פִּי וּלְשׁוֹנוֹ שׁוֹמֵר מִצְרוֹת נִפְשׁוֹ. נִפְשׁוּ וְדַאי הִיא דְהוּת מְמַלְלָא, אֲתַעְבִּידַת מִשְׁתּוּקָא, בְּגִין מְלוּלָא בִישָׂא. וּכְדִין חוּיָא אֲזַדְמֵן, דְכָלָא לְאַתְרֵיהָ אֲתַהֲדֵר, וְכֵד הִיא מְלָה בִישָׂא סְלֶקָא בְּאוֹרְחִין יְדִיעֵן, וְשְׂאֵרֵי קַמְיָה דְחוּיָא תַקִּיפָא, כְּמָה רוּחִין מִתְעַרְיִן בְּעַלְמָא, וְרוּחָא נַחְתָּא מֵהָהוּא סְטָרָא, וְאִשְׁפַּח דְהָהוּא בְּרַ נִשׁ אֲתַעַר לִיָּה כְּמַלְהָ בִישָׂא, וְהָא רוּחָא מְמַלְלָא קַדִּישָׂא אֲתַעְבְּרָא מִנְיָה, כְּדִין שְׂרִיא עָלוּי וְסָאִיב לִיָּה, וּכְדִין הוּא סְגוּר.

כְּמָה דְעוֹנְשָׂא דְהָאִי בְּרַ נִשׁ בְּגִין מְלָה בִישָׂא. כִּף עוֹנְשִׁיָה בְּגִין מְלָה טְבָא, דְקַאֲתִי לִיָּדֵיהָ, וְיִכִּיל לְמַלְלָא, וְלֹא מְלִיל. בְּגִין דְפָגַם לְהָהוּא רוּחָא מְמַלְלָא, דְהִיא אֲתַתְקַנַּת לְמַלְלָא לְעֵילָא, וְלְמַלְלָא לְתַתָּא, וְכָלָא בְּקַדוּשָׁה. כֹּל שֶׁפֵּן אִי עָמַד אֲזַלִּין בְּאוֹרְחָא עֲקִימָא, וְהוּא יִכִּיל לְמַלְלָא לְהוּ וּלְאוּכְחָא לְהוּ, וְשְׁתִּיק וְלֹא מְלִיל, כְּמָה דְאֵמִינָא דְכְּתִיב, נֶאֱלַמְתִּי דוּמְיָה הַחֲשִׁיתִי מְטוֹב וּכְאֵבִי נֶעְפֵּר.

נֶעְפֵּר בְּמַכּוֹתֵשׁוֹן דְמִסְאָבוּתָא, וְדָא הוּא דְאֵמַר דּוֹד (דף מ"ו ע"א) מַלְפָּא אֲלֶקִי בְּהָאִי, וְאֲתַפְּנִי מִנְיָה, דְכְּתִיב, (תהלים כח) פָּנָה אֵלַי וְחַנְּנִי. מַהוּ פָּנָה אֵלַי. כְּמָה דַּאֲתָ אֵמַר (במדבר יב) וַיִּפֶן אֶהָרָן.

אָהָרן. נַחְתוּ רַבִּי חֲזִיא וְרַבִּי יוֹסִי, וּנְשַׁקוּהוּ. אֲזַדְיוּגוּ כַחֲדָא כֹּל הַהוּא אֹרְחָא, קָרָא רַבִּי חֲזִיא עֲלֵייהוּ, (משלי ד) וְאַרְח צְדִיקִים כְּאֹר נִגְהָ הוֹלֵךְ וְאֹר עַד נִכּוֹן הַיּוֹם.

נִגַּע צָרַעַת כִּי תִהְיֶה בְּאָדָם וְהוּבָא אֶל הַפֶּהָן. (ויקרא יג) אָמַר רַבִּי יוֹסִי, הָאִי נִגַּע, כָּל גְּוֹוִינִין דִּילִיָּה אֲתַעְרוּ בְּהוּ חֲבַרְיָא, וְכַהֲנָא הָוָה יַדַּע בְּהוּ לְדַכְיָא וְלִמְסַאָבָא, הָוָה יַדַּע, אִינּוֹן דְּהוּוּ יְסוּרִין דְּרַחֲמִימוּתָא, אוּ אִינּוֹן דְּאִשְׁתַּכְּחוּ בְּמֵאֵן דְּמָאִס בִּיָּה מְאָרִיָּה וְרַחֲמִין בִּיָּה, דְּהָא לְפּוּם אֲרַחוּי דְּבַר נֶשׁ גְּרִים נִגַּע בְּעֵלְמָא.

כַּתִּיב (תהלים קמא) אֶל תֵּט לְפִי לְדַבֵּר רָע לְהַתְעוֹלֵל עַל־לִילּוֹת בְּרִשָׁע, מִכָּאֵן תִּנְיִנֵן בְּאַרְחָא דְּבַר נֶשׁ בְּעֵי לְמִיָּהָן בְּהַ מְדַבְּרִין לִיָּה. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, הָאִי קָרָא קְשִׁיָּא, וְכִי קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא אֲסִטִּי לִיָּה לְבַר נֶשׁ לְמִתְּהָן בְּאַרְח חֲטָאָה, וְלִמְעַבַּד עוֹבְדִין בִּישְׁוִין, אִי הָכִי לִית דִּינָא בְּעֵלְמָא דָּא, וְלֹא בְּעֵלְמָא דְּאֲתִי, וְאוּרִיָּתָא לָא אֲתַתְקַנְתָּ, דְּכַתִּיב בְּהַ אִם תִּשְׁמַע וְאִם לֹא תִשְׁמַע.

יָרְדוּ רַבִּי חֲזִיא וְרַבִּי יוֹסִי וּנְשַׁקוּהוּ. הַתְּחַבְּרוּ יַחַד כָּל אוֹתָהּ הַדְּרָף. קָרָא עֲלֵיהֶם רַבִּי חֲזִיא, (משלי ד) וְאַרְח צְדִיקִים כְּאֹר נִגְהָ הוֹלֵךְ וְאֹר עַד נִכּוֹן הַיּוֹם.

נִגַּע צָרַעַת כִּי תִהְיֶה בְּאָדָם וְהוּבָא אֶל הַפֶּהָן. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, הַנִּגַּע הַזֶּה בְּכָל הַגְּוִינִים שְׁלוֹ הַתְּעוֹרְרוּ הַחֲבַרְיִים, וְהַפֶּהָן הֵיךְ יוֹדַע בְּהֶם לְטַהַר וְלִטְמָא, הֵיךְ יוֹדַע אוֹתָם שֶׁהֵיוּ יְסוּרִים שֶׁל אֶהְבָּה, אוּ אוֹתָם שֶׁנִּמְצְאוּ בְּמִי שְׁמָאִס בּוּ רְבוּנוּ וְהַרְחִיק אוֹתוֹ, שֶׁהָרִי לְפִי דְּרַכִּי הָאִישׁ גּוֹרֵם נִגַּע בְּעוֹלָם.

כַּתִּיב (תהלים קמא) אֶל תֵּט לְפִי לְדַבֵּר רָע לְהַתְעוֹלֵל עַל־לִילּוֹת בְּרִשָׁע. מִכָּאֵן שְׁנִינּוּ, בְּדַרְף שְׂבִיָּה רוּצָה אָדָם לְלַכְתָּ, בְּהַ מְנַהֲיָגִים אוֹתוֹ. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, הַפְּסוּק הַזֶּה קָשָׁה, וְכִי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְסַטֵּה אֶת הָאָדָם לְלַכְתָּ בְּדַרְף שֶׁל חֲטָא וְלַעֲשׂוֹת מַעֲשִׂים רְעִים? אִם כֵּן, אִיִּן דִּין בְּזַה הַעוֹלָם וְלֹא בְּעוֹלָם הַבָּא, וְהַתּוֹרָה לֹא מְתַקַּנָּת, שְׁכַתּוּב בְּהַ אִם תִּשְׁמַע וְאִם לֹא תִשְׁמַע!

אֲרָא דְּוֹד הַזֶּהִיר אֶת לְבוֹ הַהֲנַהֲיָגוּ בְּדַרְף אֲמַת, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (דברים ד) וְהִשְׁבַּתְתָּ אֶל לְבָבְךָ. מַה זֶה וְהִשְׁבַּתְתָּ? אֲלָא פַעַם אַחַת וּפַעַמִּים וְשִׁלַּשׁ לַחֲזוֹר כְּנִגְדוֹ, וְהַלּוּלִיף וְהַהֲזִיָּר אוֹתוֹ. וְכַךְ אָמַר לוֹ: אֶל תֵּט לְפִי לְדַבֵּר רָע. לְלַבּוֹ אָמַר דְּוֹד, (בלומיר) אֶל תִּטְּהַר לְפִי דְּרַכִּי הָאָדָם (וכך אָמַר לוֹ לְפִי אֶל תֵּט לְדַבֵּר רָע. שְׁהָרִי דְּבַר) רָע גּוֹרֵם נִגַּע בְּעוֹלָם, וְהַדִּין שׁוֹרָה בְּעוֹלָם, וְהִינּוּ נִגַּע צָרַעַת.

נִגַּע צָרַעַת, הַנִּגְהַתְעוֹרְרוּ הַחֲבַרְיִים, אֲכַל צָרַעַת כְּתַרְגוּמוֹ. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מַה זֶה כְּתַרְגוּמוֹ? הַסְּגָרָה, שְׁסוּגָר וְלֹא פוֹתַח. וְכִשְׁהוּא סוּגָר וְלֹא פוֹתַח,

מִסְתַּפְקִין אֲבָהָן, כָּל שְׁפָן

אֲרָא דְּוֹד אֲזַהַר לְלִבִּיָּה, לְדַבְּרָא לִיָּה בְּאוּרְחַ קְשׁוּט, כְּמַה דְּאֲתָ אָמַר (דברים ד) וְהִשְׁבַּתְתָּ אֶל לְבָבְךָ. מְאִי וְהִשְׁבַּתְתָּ. אֲלָא זְמַנָּא חַד, וְתַרִּין, וְתַלְתָּ, וְלֹאֲהַדְרָא לְקַבְּלִיָּה, וְלֹאֲזַהַרָא לִיָּה. וְהָכִי קָאֲמַר לִיָּה, אֶל תֵּט לְפִי לְדַבֵּר רָע, לְלִבִּיָּה קָאֲמַר דְּוֹד (בלומיר) אֶל תֵּט לְפּוּם אוּרְחוּי דְּבַר נֶשׁ (נ"א וְהָכִי קָאֲמַר לִיָּה, לְפִי, אֶל תֵּט לְדַבֵּר רָע דְּהָא דְּבַר) רָע גְּרִים נִגַּע בְּעֵלְמָא, וְדִינָא שְׂרִיָּא בְּעֵלְמָא, וְהִינּוּ נִגַּע צָרַעַת.

נִגַּע צָרַעַת, הָא אֲתַעְרוּ חֲבַרְיָא, אֲכַל צָרַעַת כְּתַרְגוּמוֹ, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מְאִי כְּתַרְגוּמוֹ. סְגִירוֹ, דְּסָגִיר וְלֹא פִתַּח, וְכַד סָגִיר הוּא וְלֹא פִתַּח, נִגַּע הוּא דְּאֲקָרִי. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, דְּלֹא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבותי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא מושוו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (עיינו קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (עיינו פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבַיּוֹמִיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלִוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיְלִוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

יבש אשתי מולתי בידים המולתי
"במחוקקה כפר מולתי"

אולי יגדלו עיניכם

הוא יבש עיניו יבשתי יבשתי
"אולי יגדלו עיניכם"

"הנה מלכך יבוא לך
צדיק וגושע הוא
עני ורומב על המור"